

Sygn. akt **V Ca 189/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Gutkowska
Sędziowie:	SO Zbigniew Podedworny SR (del.) Iwona Lizakowska – Bytof (spr.)
Protokolant:	protokolant Justyna Szewczak

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. R.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie

z dnia 13 września 2016 r., sygn. akt I C 3652/15

1. oddała apelację;
2. zasądza od Ł. R. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 189/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 września 2015 roku Ł. R., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1.547,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 8 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 31 lipca 2015 roku w sprawie II Nc 17276/15 Sąd uwzględnił w całości żądanie pozwu, tj. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.547,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 647,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższy nakaz zapłaty został skutecznie zaskarżony sprzeciwem przez pozwanego. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 13 września 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie zasądził na rzecz powoda Ł. R. od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 984 zł (dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8.12.2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2), zniósł pomiędzy stronami koszty procesu (pkt 3).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach:

W dniu 30 września 2014 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność poszkodowanego P. K.. Odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie ponosi kierowca ubezpieczony u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powstała z tego tytułu szkoda została zgłoszona u ubezpieczyciela sprawy kolizji i zarejestrowana pod nr (...).

Poszkodowany P. K., na podstawie umowy najmu z dnia 08 października 2014 roku zawartej z powodem, wynajął pojazd zastępczy i używał go w okresie od dnia 08 października 2014 roku do 16 października 2014 roku. Jednocześnie poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji prawa do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, w wyniku której powód wszedł w miejsce poszkodowanego jako wierzyciela z tego tytułu.

Koszty najmu pojazdu zastępczego wskazane w fakturze VAT o nr (...) wyniosły 3.121,74 zł brutto , tj. 2.538,00 zł netto.

Po dokonaniu zgłoszenia szkody przez powoda, pozwany w dniu 30 października 2014 roku uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił powodowi kwotę 1.574,40 zł tytułem części odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, gdyż za zasadny uznał wynajem na okres 8 dni. Pozwany wskazał, iż stawkę wynajmu skorygowano do średniej stawki stosowanej w regionie za pojazd tej klasy wynoszącej 196,80 zł brutto za dobę.

Pismem z dnia 04 listopada 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.547,34 zł tytułem różnicy pomiędzy kwotą wynikającą z faktury 3.121,74 zł, a kwotą 1.574,40 zł wypłaconą przez pozwanego. Pismo zostało doręczone ubezpieczycielowi w dniu 06 listopada 2014 roku. W odpowiedzi na przedmiotowe pismo pozwany podtrzymał decyzję z dnia 30 października 2014 roku, jak uzasadnił – na rynku lokalnym istnieje możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego o podobnych parametrach technicznych, po cenach konkurencyjnych oscylujących w granicach 196,89 zł brutto za jedną dobę.

Pojazd zastępczy F. (...) jest pojazdem klasyfikowanym w segmentacji stosowanej przez wypożyczenie pojazdów w grupie D, stawka dzienna za wynajem pojazdu zastępczego w formie bezgotówkowej, w roku 2014 w W. o klasie porównywalnej z pojazdem wynajętym przez stronę powodową wynosiła od ok. 137,39 zł do ok. 260,00 zł netto za dobę (brutto od ok. 169,00 zł do ok. 319,80 zł).

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego zapłaty odszkodowania za koszty najmu pojazdu zastępczego. Pozwane Towarzystwo (...) nie kwestionowało przedstawionego przez powoda stanu faktycznego sprawy ani swojej odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody - co do zasady - na podstawie art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. Między stronami było również bezsporne, że pozwany jak dotąd zapłacił powodowi z tego tytułu kwotę 1.574,40 zł, uznając, że suma ta w pełni rekompensuje poniesioną szkodę powoda. Pozwany nie zgłaszał również żadnych zarzutów co do legitymacji czynnej powoda a zarazem skuteczności cesji dochodzonej w sprawie wierzytelności od poszkodowanego na rzecz powoda na gruncie umowy o najmie pojazdu zastępczego z dnia 08 października 2014 roku.

Spór między stronami zogniskował się natomiast wokół kwestii wysokości stawki za najem pojazdu zastępczego. Pozwany zakwestionował, aby przyjęta w umowie najmu pojazdu zastępczego stawka dobowy czynszu najmu 256,00 zł netto (390,21 zł brutto) była właściwa. Pozwany wprost podał, że jego zdaniem była ona zbyt wygórowana.

W myśl art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Zakład ubezpieczeń odpowiada zaś za zapłatę odszkodowania w razie istnienia przesłanek odpowiedzialności ubezpieczonego, w granicach tej odpowiedzialności w świetle art. 34 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 j. t.).

Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. W świetle art. 363 § 1 k.c. w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty.

Sąd Rejonowy wskazał, iż nie może budzić wątpliwości, że utrata możliwości korzystania z rzeczy jest jedną z postaci szkody majątkowej. Zatem normalnym następstwem uszkodzenia lub zniszczenia pojazdu mechanicznego, w rozumieniu przepisu art. 361 § 1 k.c., jest niemożliwość korzystania z niego wskutek konieczności jego naprawy. W wypadku, gdy poszkodowany poniósł w związku z tym koszty związane z najmem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Sąd I instancji wskazał, iż nie jest istotne w jakim celu z przedmiotowej rzeczy korzysta poszkodowany a w szczególności niezależnie od tego, czy korzysta z pojazdu w celu prowadzenia działalności gospodarczej, czy także w związku z koniecznością załatwiania prywatnych, bieżących spraw życia codziennego. Szkada polegająca na utracie możliwości korzystania z rzeczy podlega naprawieniu zarówno wówczas, gdy rzecz jest używana w celach zarobkowych, jak i w celach niezarobkowych.

W ocenie Sądu Rejonowego, niewątpliwie koszty wynajmu pojazdu zastępczego pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z kolizją, jako zdarzeniem powodującym szkodę. Aby przypisać sprawcy szkody odpowiedzialność, a co za tym idzie – odpowiedzialność jego ubezpieczyciela na podstawie art. 828 § 1 k.c., takiego rodzaju związek musi zachodzić pomiędzy zdarzeniem (w tym wypadku kolizją), a szkodą. Jak bowiem stanowi art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika.

Sąd Rejonowy wskazał, iż potrzeba korzystania przez poszkodowanego (poprzednika prawnego powoda) z auta nie była kwestionowana przez pozwane Towarzystwo (...), skoro uznało ono swą odpowiedzialność i wypłaciło z tego tytułu pewne odszkodowanie.

Sąd I instancji podkreślił, że wysokość kosztów najmu pojazdu zastępczego współkształtowana jest przede wszystkim przez długość okresu pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z jego pojazdu własnego. W ocenie Sądu przy ustalaniu niezbędnego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego należało uwzględnić nie tylko technologiczny czas naprawy, ale i rzeczywisty, uzasadniony okolicznościami danej sprawy, okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z jego samochodu. Sąd uznał, iż na gruncie niniejszej sprawy okres ten trwał od dnia 8 października 2014 roku do dnia ukończenia naprawy samochodu, tj. 16 października 2014 roku. Długość tego okresu nie była zresztą przez pozwanego kwestionowana.

Odnosząc się natomiast do wysokości szkody Sąd Rejonowy wskazał, że wysokość czynszu najmu ustalana jest przez poszkodowanego z powodem, a więc podmiotem dostarczającym pojazd zamienny w ramach zawieranej umowy o najem pojazdu zastępczego. To właśnie poszkodowany, bez żadnej kontroli ze strony pozwanego Towarzystwa (...)

zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego w dniu 08 października 2014 roku. Poszkodowany co do zasady mógł określić jej główne warunki, w tym najistotniejszy dla pozwanego Towarzystwa (...) – stawkę czynszu za jedną dobę najmu takiego pojazdu.

Zdaniem Sądu Rejonowego – zgodnie z ogólnymi regułami dotyczącymi odpowiedzialności jedynie za normalne następstwa pozostające w adekwatnym związku przyczynowym – poszkodowany nie ma obowiązku szukania najtańszego sposobu naprawienia szkody, czy nawet odpowiadającego ściśle dokładnie średniej matematycznej występujących na danym rynku stawek. Powinien znaleźć sposób, który w danych realiach rynkowych będzie właśnie **normalny**, czyli typowy, dopuszczalny, występujący na lokalnym rynku wynajmu podobnych pojazdów i przez to niezawyżony, aby nie można było uznać, że poszkodowany się wzbogacił w stosunku do stanu sprzed szkody, tzn. że przyznane odszkodowanie w oparciu o zawyżone stawki przenosi w istocie wysokość realnej szkody.

Zarzut pozwanego dotyczący rażąco wygórowanej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego Sąd I instancji w oparciu o opinię biegłego uznał za częściowo zasadny. Biegły porównał bowiem stawki dobowe czynszu najmu pojazdu tej samej klasy co pojazd uszkodzony na rynku (...) w październiku 2014 r. i ustalił, że stawka 390,21 zł brutto, która wynika z podzielenia ogólnej sumy podanej w fakturze (wraz z wszystkimi dodatkowymi kosztami związanymi z przedmiotowym wynajmem) przez 8 dni (3121,74 zł : 8), rzeczywiście przewyższa stawki najmu obowiązujące na rynku lokalnym. Sąd wskazał, że powód konsekwentnie domagał się zasądzenia w niniejszym postępowaniu różnicy pomiędzy kwotą właśnie 3121,74 zł a sumą już wypłaconą z tego tytułu tzn. 1574 ,40 zł (k. 26), tym samym Sąd Rejonowy uznał, że należy dokonać obliczeń przy przyjęciu kwoty całkowitej wynikającej z faktury, aby zweryfikować do jakiej sumy należy jeszcze uzupełnić kwotę ze zrekompensowanej jedynie częściowo przez pozwanego faktury. Tak też w wezwaniu do zapłaty (k. 36) powód przedstawiał zbiorczą kwotę z faktury jako uzasadniony jego zdaniem faktyczny koszt wynajmu, co tylko potwierdzało zasadność przyjęcia na potrzeby rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, że powód domaga się uzupełnienia odszkodowania właśnie do ogólnej stawki 390,21 zł brutto za dobę. Biegły sądowy M. S. wykazał natomiast, że wysokość stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego o klasie zbliżonej z pojazdem wynajętym oscylowała w granicach od 169 zł brutto do 319,80 zł brutto (k. 100). Na gruncie niniejszej sprawy zasadnym było więc uznanie, że stawka zastosowana w umowie jest trochę zawyżona, skoro przewyższa nawet tę najwyższą stawkę wskazaną przez biegłego. Sąd Rejonowy nie miał jednak podstaw uznać, że stawka zredukowana do poziomu 319,80 zł brutto byłaby rzeczywiście zawyżona, skoro taka stawka – jak wynika wprost z opinii osoby posiadającej wiedzę specjalną – występowała wówczas na rynku. Z tych względów Sąd Rejonowy zdecydował się na przyjęcie za uzasadnioną stawkę dzienną wynajęcia pojazdu zastępczego kwotę właśnie 319,80 zł brutto, gdyż poszkodowany – jak zaznaczono wyżej - nie musi szukać najtańszej na rynku oferty najmu pojazdu zastępczego, ani nawet uśrednionej, on jednak nie powinien zawyżać kosztów racjonalnych, uzasadnionych oraz celowych. Czynsz najmu jest podstawowym ciężarem ponoszonym przez poszkodowanego. Wartość wyznacza umowa stron i wystawione na jej podstawie rachunki czy faktury, ponieważ to zależności pomiędzy popytem i podażą oraz reflektowanie przez klientów na wynajem po zaproponowanych stawkach kształtują ceny na danym rynku. Tylko wtedy gdy wartość ta rażąco odbiega od występujących lokalnie można stawiać zarzut naruszenia obowiązku minimalizacji szkody czy wręcz jej powiększenia. Naruszenie tego obowiązku w zakresie czynszu wykazać powinno pozwane Towarzystwo (...). Przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego M. S. wykazał, że stawka dzienna za wynajem pojazdu zastępczego w formie bezgotówkowej w roku 2014 w W. o klasie porównywalnej z pojazdem wynajętym przez poszkodowanego wynosiła od kwoty ok. 137,39 zł netto (zł 169,00 zł brutto) aż do kwoty 260,00 zł netto (319,80 zł brutto) za jedną dobę najmu takiego pojazdu. Do tej zatem sumy - 319,80 zł brutto - nie ma mowy o niezasadnym zawyżeniu.

Sąd Rejonowy uznał, że należy oceniać stawki ze wszystkich wypożyczalni, skoro chodziło o uzyskanie pełnego i rzeczywistego obrazu stawek najmu funkcjonujących na rynku. Godzi się zauważyć, że nawet pozwany przed zamknięciem rozprawy nie kwestionował opinii biegłego sądowego sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania. Skoro tak, to należało przyjąć, że zasadnym będzie zastosowanie w przedmiotowej sprawie czynszu w wysokości brutto 319,80 zł brutto za jedną dobę najmu takiego pojazdu, bowiem mieści się ta stawka w zaprezentowanym przez biegłego sądowego przedziale cenowym realnie występujących na rynku czynszów najmu.

W rezultacie Sąd Rejonowy zasądził w punkcie 1 sentencji wyroku od pozwanego na rzecz powoda kwotę 984,00 zł. Kwota ta stanowi różnicę pomiędzy kwotą odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego przy zastosowaniu stawki dopuszczalnej na rynku, podanej przez biegłego, czyli 319,80 zł, co po przemnożeniu przez 8 dni wynajmu dało sumę 2.558,40 zł (8 dni x 319,80 zł), a kwotą wypłaconą częściowo przez pozwanego z tego tytułu - 1.574,40 zł (2558,40 - 1574,40 = 984). W pozostałej części, tzn. co do uzupełnienia kwoty odszkodowania aż do sumy ustalonej przy zastosowaniu ogólnej stawki dobowej 390,21 zł – jako niewystępującej na lokalnym rynku w tożsamym okresie – sąd powództwo oddalił.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Pozwany został wezwany do zapłaty odszkodowania w dniu 04 listopada 2014 roku, pozwany odebrał wezwanie w dniu 06 listopada 2014 roku (k. 36 – 38 akt). 7 - dniowy termin określony w wezwaniu upływał zatem w dniu 13 listopada 2014 roku, jednak powód domagał się odsetek od dnia 08 grudnia 2014 roku i mając na względzie art. 321 k.p.c. od tej daty sąd zasądził odsetki ustawowe, uznając że pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą kwoty pieniężnej w zakresie uwzględnionej części powództwa. Przy czym odsetki te podlegały rozbiciu na dwa okresy: do dnia 31 grudnia 2015 r. i od dnia 01 stycznia 2016 r. wobec zmiany dyspozycji art. 481 k.c.

W pozostałej części Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Powód wygrał swoje roszczenie jedynie w części, podobnej jak pozwany, co powoduje, że zasadne stało się zniesienie pomiędzy tymi stronami kosztów procesu na podstawie art. 100 k.p.c., o czym Sąd Rejonowy orzekł w punkcie 3 wyroku.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód, który zaskarżył orzeczenie co do pkt 2 oddalającego powództwo co do kwoty 563,34 zł wraz z odsetkami płatnymi od dnia 8.12.2014 r. do dnia 31.12.2015 r., oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz co do pkt 3 w przedmiocie zasądzenia kosztów, poprzez ich zniesienie pomiędzy stronami.

Zaskarżonemu orzeczeniu powód zarzucił naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i naruszenie przy tym art. 328 § 2 k.p.c. a w rezultacie błędne ustalenie, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnych założeniach, że kwota wynikająca z faktury stanowiła w całości koszt najmu za dobę, podczas gdy w rzeczywistości stawka najmu pojazdu zastępczego wynosiła 256 złotych netto (314,88 zł brutto) natomiast pozostałą wartość faktury stanowią pozycje dodatkowe, wynikające z dodatkowych usług zamówionych przez klienta takich jak podstawienie i odbiór pojazdu, opłata za automatyczną skrzynię biegów czy ubezpieczenie od zniesienia udziału własnego w szkodziu.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszej kwoty 563,34 zł (sł. pięćset sześćdziesiąt cztery złote 34/100) zł wraz z odsetkami płatnymi od dnia 8.12.2014 r. do dnia 31.12.2015 r., oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu od pozwanego na rzecz powoda za obydwie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż doszło do kolizji drogowej wyniku której w pojeździe stanowiącym własność P. K. powstała szkoda oraz okoliczność, iż sprawca szkody był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdu u pozwanego. Niekwestionowana była także umowa cesji zawarta pomiędzy powodem a P. K.

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy roszczenie powoda o odszkodowanie z tytułu poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego było zasadne w zakresie dochodzonej kwoty.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił dowody i orzekł w przedmiocie roszczenia powoda.

Powód wskazał na przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na dokonaniu pobieżnej i nie wszechstronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, stanowiącą naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.. Zważyć należy, że wbrew opinii powoda, prawidłowość oceny dowodów daje się pozytywnie zweryfikować na podstawie uzasadnienia sporządzonego przez Sąd Rejonowy. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (art. 233 § 1 k.p.c.). Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie i rozważenie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 czerwca 2003 r., sygn. V CKN 417/01, z dnia 10 czerwca 1999 r., sygn. II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655 i z dnia 7 maja 2003 r., sygn. II UK 258/02).

W uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego nie sposób dopatrzeć się takiego wnioskowania, które nie korzystałoby z zasad logiki, doświadczenia życiowego, czy też polegałoby na wyciąganiu wniosków niewynikających z materiału dowodowego lub polegałoby na wyciąganiu wniosków tylko z części materiału dowodowego, z pominięciem jego reszty.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy zasadnie ustalił wysokość należnego odszkodowania w oparciu o stawkę wskazaną w opinii biegłego. Wbrew twierdzeniom apelującego, biegły w swojej opinii uwzględnił koszt najmu pojazdu wyposażonego w automatyczną skrzynię biegów. Brak jest także podstaw, ażeby przyjętą przez Sąd I instancji stawkę jako podstawę obliczenia należnego powodowi odszkodowania powiększyć o dodatkowe koszty związane z dostawą czy odbiorem pojazdu. Wskazać bowiem należy, iż zastosowana przez Sąd stawka w wysokości 319.80 zł została wskazana w opinii biegłego jako stawka maksymalna spośród stosowanych na rynku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy ocenił, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia żadnego z przepisów wskazanych w apelacji, wobec czego na podstawie art. 385 kpc apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu w instancji odwoławczej zostało wydane w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika pozwanego w kwocie 135 zł obliczone na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości obowiązującego w dacie wniesienia apelacji.